

POSTANOWIENIE

Dnia 28 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku W. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.
o prawo do renty,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 sierpnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 11 września 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 września 2013 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) oddalił apelację W. M. od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 26 października 2012 r., oddalającego jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w S. z dnia 11 lutego 2010 r. w przedmiocie odmowy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Podstawą orzeczeń sądów *meriti* było ustalenie na podstawie opinii biegłych, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Skarga kasacyjna ubezpieczonej, obejmująca wyrok Sądu drugiej instancji w całości, z wnioskiem o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w (...) lub innemu równorzędnemu, została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania – art. 217 § 2 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. i art. 278 k.p.c. oraz w związku z art. 382 k.p.c., przez

bezpodstawne pominięcie jej wniosków dowodowych obejmujących przede wszystkim powołanie biegłego specjalisty z zakresu medycyny pracy oraz przeprowadzenie dowodu z dokumentacji medycznej z okresu jej niezdolności do zatrudnienia. Podniosła, że Sądy uzyskały kilka opinii biegłych sądowych różnych specjalizacji, a brak opinii biegłego, który dokonałby oceny zdolności do pracy uwzględniającej wszystkie potwierdzone schorzenia.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca określiła skargę jako oczywiście uzasadnioną ze względu na naruszenie przez Sąd przepisów wymienionych w podstawach skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Ocenie w tym zakresie podlegają w ramach przedsądu tylko przyczyny kasacyjne przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie są badane podstawy skargi określone w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., więc wymagane jest samodzielne i odrębne uzasadnienie wniosku (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.). Przytaczanie w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentów sprowadzających się do opisu zarzutów ujętych w podstawach skargi nie świadczy o jej oczywistej zasadności i nie może być skuteczne, zwłaszcza gdy argumenty te odnoszą się wyłącznie do kwestionowania oceny dowodów i ustaleń faktycznych, które nie są przedmiotem kontroli kasacyjnej (por. art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).